

PŘECHOD VELKÉ FATRY

(skutečné postřehy jedné účastnice expedice)

27.09.2007

Tak už je to tady! Dlouho plánovaná a pro mě dost nepředstavitelná výprava na Slovensko a to přechod Velké Fatry, se přiblížila! Je čtvrtek odpoledne a vypukly poslední rychlé přípravy na odjezd. Zabalit ještě všechno, co se dá, nějakou svačinku a pití na cestu, políbit děcka na rozloučenou a pryč! Scházíme se na loděnici přesně v 18,00 hod, pakujeme a rveme do auta naše věci, nasedáme a v 18,30 vyjíždíme ještě pro Jandítka do Slatiňan. Při jejich nástupu zjišťuju, že jsou na tom s počtem věcí asi stejně jako my, ještě, že má Frodík objemný kufr!

Tak vyrážíme! No a co byste řekli, že se děje při míjení cedule Slatiňany? Nuny cinká vývrtkou, načíná první láhev vína a řve: "Dejte sem ty hrnečky, začínáme!" No to to bude veselé, každý měl totiž za úkol vzít sebou lahvičku vína na cestu, ale tímhle tempem se asi hranic střízliví nedočkáme!? Teda aspoň určití jedinci! Já jsem si pro jistotu namíchala svého klasického bavoráčka, tak snad vydržím! Cestou se ještě stavujeme pro novou pasažérku, známou Šárky, v Pardubicích. Stála před halou na vlakovém nádraží a po našem ukrutném mávání a rvaní „TADYYYYY!!!“ k nám nastupuje! Hned jí vrážíme jeden prázdný hrnek a načínáme druhou lahvinku na tykání!

Takže naše polární výprava ve složení: Petr, Jana, Šárka, Káňa, Věra, Nuny, Zdenek a Lenka míří vpřed!

Cesta utíkala rychle, vínečko mizelo také rychle, ale ty auta před náma byla nějaká pomalá! On je totiž prodloužený víkend a tak více lidí mělo ten spásný nápad vypadnout někam, tak se tvoří fronty a do toho ještě leze mlha. Chudák Petr, musí řídit, nemůže se veselit s náma a rachotit hrnečkama. Konečně se blíží státní hranice, vinaři už nemají co pít, Nuny našťestí neřve, tak nám celník pouze pokynul a jedeme dál!

Přijíždíme něco po 2,00 hod na místo určení, kde jsme chtěli najít autocamp a přespat. Slováci si se značením odboček moc starost nedělají a ani ty mapy nejsou moc přesné. Je tma, jako v pytli, tak se nám nepodařilo najít ten autocamp. Nedaleko od křižovatky, ale stojí tirák, tak se připojujeme k nocležníkovi a parkujeme u plotu nějakého fotbalového hřiště. Byl tam obстойný plácek, rozděláváme karimatky, spacáky a šup honem spát pod širákem, snad nebude pršet! No a co myslíte, že se stalo? Po hodině spánku, začlo lejt jako z konve! Honem sbalit vše a šup do auta. To to pěkně začíná? Šárka vyráží s baterkou do terénu, jestli se nedá přelézt někde plot a spát na tribuně toho fotbalového hřiště. Prý nedá. Pomalu zase přestává pršet a odolní jedinci míří opět ven, roztahují karimatky a lezou do spacáku. Já s Věrou (holt jsme trochu starší), jsme vyhráli místa v autě. Tak honem spát!

28.09.2007

Je ráno, jezdí lidi do práce a budí nás. Probouzíme se kolem 7,30 ráno. Někdo se slovy „Ať žije VŘSR!!“ jiní se slovy písně „Pionýři, pionýři roztomilé děti...!“ a nebo jenom „Ach jo!“ Malinká naděje ve mně volá, hurá, bude dnes šeredně, tak to bychom mohli jít do těch termálů!!! Ale holt nadšenci vše přehlasovali! Balíme, ani nic nevaříme, prý se stavíme na něco teplého v Turč. Teplicích, spěcháme totiž na autobus. Při odjezdu pobaveně zjišťujeme, že kdybychom se přesunuli za roh toho stadionu, tak tam se nachází náš hledaný autocamp- jistota přístřešků před deštěm! No jo, tak příště!

Přijeli jsme do městečka TT a zjišťujeme, jak se věci mají, zda nám to opravdu jede. Stíháme se ještě i nabaštit nějakých těch dobrot co máme po ruce a už nám jede autobus, který nás i s těma bágla vezme kus cesty (ještě, že tak, ušetří nám tak 2 hodiny chůze do kopce!). Jen jsme se krásně rozseděli, už musíme vystupovat, no tak jo, no!

Vyrážíme směr **Králova Studňa, Križná, Ostrédok, Suchý Vrch, Ploska, Čierný Kameň, Tanečnica, Smrekovica, Malinné, Vlkolinec, Ružomberok.**

Na začátku cesty se zastavujeme a konečně se tak nějak snažíme nasnídat. Neprší, ale je mlha a panoramata moc nejsou. Píšu domů rodičům, že jsme šťastně dojeli a míříme teď na túru asi 3,5 hodiny na Kralovo Pole, pak se uvidí co dál, neprší, ahoouojj!

Postupně si odsakujeme do nedalekého houští, no když musíš, tak musíš! Pro lepší náladu přišel jeden již spokojený jedinec a docela nás uklidnil, ať se jdeme podívat kousek nad sebe na cestu, co tam je? Balíme a jdeme se tedy podívat! Uprostřed cesty je velké hnědé H...O! Sice před námi šla parta turistů, ale od nich to určitě nebude! Vypadá to jako od medvěda, radši pryč, žene nás to kupředu! No a Nuny si neodpustí nějakou tu hlášku jako: „HMMM, ještě je teplé, to je jasný, je tady!“ a zvedá prstík. Tak radši pokračujeme dále....

No a co myslíte, že se pak stalo? Do půl hodiny slejvák a voda teče proudem všude! Nepomáhali ani ty

perfektní pláštěnky, co jsme všichni měli. No aspoň jsme pobavili místní zvěř, když nás viděli, museli si myslet, že je to nějaké cvičení civilní obrany..!)))

Když jde člověk 3 hodiny v dešti a je durch, nadává, jak může. A já po vzoru jedné kreslené postavičky ze seriálu Smolíkovy konstatuji: "Proč já nešťastná jsem si nevzala Pištu! Kde já teď mohla být!!" Po této zkoušce odolnosti jsem byla ráda, když jsme konečně uviděli chatrný hotýlek, naši spásu. Dorazili jsme na Královu Studnu, rozestavěný hotel, ale aspoň tam měli teplou polévku, čaj, kávu a něco málo k snědku. Nebyli jsme sami, takových mokrých bláznů s krosnami tam byla celá místnost. Tak jsme se přestrojili, sušili, jedli a zahřívali, jak jídlem tak hrou „Mozek“. Tu hru jsme ale nějak tupě odehráli, znala to jenom Šárka a naše mozky zůstali asi někde dole. Při plánování další trasy nad mapou zjišťujeme, že nás zítra čeká kvůli dnešnímu zdržení asi 10 hodin chůze! To odmítám, tak se radši přizpůsobuju a rada schváluji alternativu jít ještě dál někam na salaš. Tak se opět strojíme do těch krásně mokrých věcí a vyrážíme dál, naštěstí už neprší!

No ale vedro zrovna taky není, potkáváme další pocestné, kteří nám tvrdí, že ta salaš, kde chceme spát je prý už obsazená! No nazdar! Doufám, že nebudeme spát venku s medvědy! Jdeme totiž kolem Suchého vrchu a to je prý jejich ráj! Došli jsme také na zatím nejvyšší bod naší túry na Ostredok Na tom vršku ale pěkně fučí, je to snad vichřice! Poletujeme i my s batohy a v duchu si s Věřčou říkáme, ještě, že nejely ty naše děcka! Teď bychom je tady naháněli po kopcích, protože ten víchř má fakt sílu! Šlapeme dál, do údolí a jdeme kolem Suchého vrchu, je tu menší vítr, ale v dálí jsou slyšet podezřelé zvuky, něco jako BRUM, BRUM... Zrychlujeme krok protože se už začíná stmívat a cinkáme nachystanými zvonečky a rolničkami o sto šest. Nechtěli bychom se totiž potkat tváří v tvář s těmito milými zdejšími zvířátky, to teda ne!

Pod námi už vidíme zelenou stříšku vysněné salaše, je nejvyšší čas, protože tma nám sedí na zádech. HURÁÁÁÁ! Věřča už je u vrátek a zjišťuje, že je tam úplně prázdné! Shazujeme bágly, vybalujeme vařiče a převlíkáme se do suchých věcí, kromě bot, ty jsou durch. Ale je to úleva a pocit toho trochu bezpečí, že budeme spát pod střechou. Salaš má patro, kam se leze po malém žebříčku, tak chystáme nahoře s Věřčou lože. V pohodě se tam vejde všichni. Rychle tedy vaříme čajíček, čínské polívčičky, někdo dokonce i smaží cibulku na gulášek s těstovinami! Je to je krásný pocit nadlábnout se a zalézt do teplého spacáku! Sice nám tady bude asi trochu foukat, protože střecha je z nějaké vlnkaté umělé hmoty a dva pláty jsou vytržené větrem. Takže nemusíme ani otvírat okna!

Janině z Karlových Varů je asi hodně velké teplo, protože i přes tu zimu, se šla naložit do zdejší horské bystřinky! Ještě teď mě běhá mráz po zádech! Mě by tam nikdo nedostal! My teplomilnější zaležáme do spacáčků a posloucháme poryvy větru! No jak kdo! Nuny se slovy: "Do prdele! Já musím a rychle!!!" popadá toaleták a jen v trenkách a bundě žene ven! V tu ránu se počasí venku zbláznilo a z nebe začaly padat kroupy! Je to pěkný rachot!, teda chudák Nuny, ten si teda vybral vhodnou dobu! Po chvíli se vrací, spokojený, usměvavý a skoro suchý! My ho litovali a on si seděl pod smrčkem a ještě se při tom kochal! Dneska to na nějaký velký mejdan nevypadá, všichni jsme rádi, že jsme aspoň trochu v teple a tak usínáme už kolem 21,00 hodiny. Kolem 23,00 hod bylo chvíli rušno, protože k nám nahoru pod stříšku přišli přespat ještě 3 jedinci, kteří spali venku ve stanu, ale vyhnalo je prý počasí a také ještě okolo se brouzdající medvědi! No ještě, že spíme v salaši! Doma můžeme vyprávět, že jsme spali ve výšce asi 1400 m, v salaši mezi medvědy, protože i od nás se ozývaly takové chruplavé zvuky, že to snad i ty pravé odradilo!

29.09.2007

Probouzíme se do mlhavého rána, boty nám nestačily moc proschnout, ale jsme celí. Mě trochu začala brát záda, tak Nuny slíbil, že mi trochu odlehčí batoh a ponese co se dá! Ještě, že ho mám! Posilňujeme se na cestu, čajíčky, kávičkou, salámkem či ovesnou kašičkou! To je servis! Okolo salaše hned ráno prošli místní „pořovníci“ a docela nás potěšili! Prý viděli dole pod salaší medvědici s 2 medvíďaty! No to bylo to BRUM, BRUM! Tak se jenom tak lehce ptáme, co máme dělat, kdybychom je potkali? Je nám řečeno, že medvědi poznají dobrého člověka a nechají ho na pokoji! Zvonečky také nedoporučují, aby si nás náhodou nespletli s ovciemi či krávy! No nazdar! Zvonky dolů a nezvonit!!! Popadáme tedy bágly, zavíráme vrátka a putujeme dál!

Zatím je pořád trochu mlha, ale vypadá to slibněji, než včera. Tak uvidíme, jestli něco uvidíme! V těch krásně mokrých botech to je paráda! Ach jak musí být krásně teď u kamínek v teplíčku a u televize!!! Děti já vám závidím! No snad se taky dočkám! Začíná se vyjasňovat a my konečně vidíme krásná panoramata. Je to paráda! Trochu ještě fouká, to je oproti včerejšku jenom slabý odvárek. V dálce míjíme také Chatu Borišov, kam jsme původně chtěli dojít a přespat, ale kvůli dešti to museli trochu pozměnit. Dobyli jsme také vrchol Ploska, další vyšší bod naší túry. Potkáváme také více turistů, kteří měli stejný nápad jako my a také vyrazili na túru. Dokonce celý zájezd důchodců, ti mají autobus k dispozici a ten je vždy někam vyveze a pak je zase nabere. Při pohledu na jejich čilé členy, zahanbeně přestávám mluvit o tom co mě ještě bolí! Kocháme se vyhlídkami, svačíme, fotíme, prostě prima nálada.

Jenom ty bágly jsou pořád nějak těžký! Míříme do Smrekovice, tam bychom měli přenocovat v nějakém horském hotýlku. Zdenek nám pečlivě spolu se Šárkou popisují okolní kopce a v pozadí vyčuhující hory Malé Fatry! To by se líbilo i našim děčkám, no budeme alespoň vypravovat.

Dorazili jsme na horský hotel Smrekovica, 16,30 hodin a my máme docela chuť na nějaký dlabanec a to pivko. Vysíláme tedy Šárku, aby zjistila, jestli nás tam pustí v těch krásně zablácených botách a s bágla. Vrací se se slovy, že můžeme jít dál a pak se uvidí. Vcházíme tedy dovnitř po rudých kobercích, na kterých zůstávají hnědé tápoty po našich bagánech. No nazdar, aby to nechtěli vyluxovat! Sedáme do hospůdky a objednávat si jídlo! Já chci konečně zkusit jejich halušky, tak jako i většina naší výpravy. Takže si dáváme polévky, halušky a nějaké to pivečko či točenou kofolu. No pravda, obsluha není moc rychlá, ale jsme v teple, máme co pít a jíst taky. Určili jsme Věrču, aby jako zkusila nahodit řeč, kolik by tady stálo ubytování? Nepotřebujeme nějaký komfort, stačil by plácek, či 4 zdi, máme přece karimatky a spacáky sebou. Bohužel nás její zprávy moc nepotěšily! Chtějí 600,- SK za osobu na pokoji! No tépic! Nabídli nám ale také řešení, že tu mají malou chatku se 4 postelemi a tam by byla cena 250,- SK za osobu. Holky se tam šly tedy podívat, byla to taková místnůstka, narvané 4 postele, bez elektriky, prostě krcálek! I to bychom brali, abychom nemuseli stavět stan, ale samozřejmě se slevou a my se dovnitř nějak poskládáme. Nabízíme tedy 1000,- SK za všechny. Dívčina se šla zeptat svého šéfika a přišla s tím, že nám tedy dají slevu, když všichni! Ta sleva byla 200,- SK za osobu – takže celkem 1600,- vlastně za nic! No to teda ne! Všichni se bouříme, že to nebereme. Nikomu tento hotel určitě nebudeme doporučovat, neboť tento přístup k hostům zdá se mi poněkud podivný!!! Nabíráme pitnou vodu na záchodě, platíme útratu a budeme putovat dále. Kousek (asi 2 km) odtud by měla být ještě nějaká vojenská zotavovna, tak to zkusíme tam.

Začíná se opět stmívat, tak vysíláme naše dvě rozvědky (Věrču a Šárku), aby šly napřed a zkusily zajistit nějaký ten přístřešek ve vojenské zotavovně. Spoléháme na jejich šarm a na to, že když nás tam všichni uvidí, utahaný s bágla a špinaví, slitují se nad námi a někam nás vrznou! Přicházíme do objektu opravdu už je tma jako v hrobě. Vypadá to tu pěkně, takové očíslované lázeňské ubytovny rozmístěné po větším areálu a hlavně nás zaujala místní KOLIBA, kde prý podle slov místního pocestného, kterého jsme potkali otvírají ve 20,30 hod! Děvčata nám běží v ústrety s dobrou zprávou, ubytují nás tu ve dvou pokojích a dokonce nás to vyjde na osobu za 125,- SK!!

Vcházíme do objektu a hned na nás dýchne krásné teplo! Ono se tady topí! Vcházíme na pokoje a hned máme perfektní náladu! Ona je tu sprcha a WC! Jak to bude se spaním, v tom máme jasno! Kluci jeden pokoj a ten větší je pro holky! Vybalujeme věci, chystáme si jídlo v kuchyňce a postupně se chodíme sprchovat, abychom se trochu zkulturnili. Ještě, že má Janča kousek mýdla, to jsme opravdu nechali v autě, když se řeklo, že se do termálů nejede! Také nám schází nějaký ten „dežodorant“, neboť ta vůně linoucí se ze svlečených mokrých a moirových věcí, no je to vůně nelibá!!! Tak už jsme krásně vymydlení, přestrojení a napapaní! Pěkně si pochvalujeme, jak jsme to krásně vyřešili a za jakou krásnou cenu! Tak se blíží otvíračka Koliby, takže přesunujeme se všichni do této místní hospůdky.

Už při příchodu jsme mile překvapeni! Je tu teplo, dřevěné lavice a stoly, místo pro nás se také našlo, vedle sedících slovenských bratrů a ty ceny jsou také skvělé! Postupně všichni chodíme k baru a přinášíme si různé pochutiny a nápoje. Potkáváme také našeho již známého pocestného a on na nás vyzvídá. Vrtá mu hlavou, jak můžou cestovat 3 chlapi s 5 babama! Jak to řešíme? Děláme si s holkama srandu, že máme na každý den jednoho muže! Nevěří nám, tak tedy tvrdíme, že jsme vlastně Já a Nuny jeden pár, Věrča a Zdenka druhý pár, no a předseda je vlastně takový „Muslim“ - ten má rovnou 3 holčiny! Chudák předseda, to jsme mu to zavařili! Prý zpátky poběžíme za autem na gumicuku!!! Naše svobodná děvčata mají úspěch a při každé cestě k baru dostávají od místních panáčky zdarma! Začíná se to pěkně rozjíždět, přichází vedle sedící jinouch a navazuje s náma čehůnema řeč! Prý jestli si s nima také zapějeme, mají harmoniku a chtějí to trochu rozjet! Nesměle zatím posloucháme jejich píseň a druhá ta už je veselejší, obohacena o naše halekání! Slováci jsou opravdu družný a veselý národ, hlavně v kolibě! Ale ani my se nenecháváme zahanbit! Nastává přehlídka písní slovenských, moravských, českých ale i ruských! Přece jenom jsme ještě „bratia“ a společně nám to jde. Jejich dvě vedoucí zpěvačky opravdu umí a co znají našich písniček! Naše dvě vedoucí zpěvačky Věrča a Káňa, taky umí a my se snažíme také držet s nimi krok! A co teprve, když zapějí hoši Nuny a Zdenek (tady na Slovensku vojančili, tak to by bylo, aby si také něco nepamatovali!), to teprve hospoda řve! Já s Věrou se nestačíme divit, co za písně kluci znají! Tak ta naše družba dobře začala, místní Otto a Fero nám děkují, že jsme tak krásně začali společný „OKTOBER FEST“!! Je tu opravdu veselo, ale v 1,30 ráno se loučíme a jdeme na ubytovnu. Už vlastně dnes nás opět čeká turistika a jsme časově vázáni. Škoda, chtěly jsme ještě s Káňou trochu zatančit, ale postýlka volá! Po hlučném příchodu na pokoj, se nám holkám nechce ani spát. Teprve teď nás napadají písničky, které jsme mohli ještě zapět. Chlapi vedle už mají půlnoc, ale my vesele halekáme dál! Je to fajn, lezeme do spacáčků, teplo nám všechno vysuší a pěkně se vyspínáme bez medvědů. Tak dobrou!

30.09.2007

Ráno vstáváme brzy, kolem 7,00 hod, chceme vyrazit co nejdříve, abychom to časově stíhali. Z Rožumberka nám jede vlak v 15,11 hod a cestou se chceme ještě stavit ve vesničce Vlkolínece. Vydát se snídáme ze svých zásob, ať toho neseme co nejméně, balíme a vyrážíme za podpory sluníčka na cestu. Potkáváme ještě naše známé z Oktober-festu, jdou na společnou snídani do hotelu, tak se s nimi také loučíme a máváme.

Dneska je krásně už od rána, tak si užíváme podzimního počasí a barevnosti listí stromů. Jdeme nejdříve lesem, občas nějaký kamínek, lišejník na stromech a klídek. Povídáme, líčíme si zážitky z minulé noci a předešlých dnů, prostě idylka. Svačíme na kopci s vyhlídkou na okolní kopce a hory. Zdenda nám opět vše vysvětluje a popisuje, kde co je. Je to jako příjemná hodina zeměpisu, ale bez zkoušení. Snad si něco z toho budu pamatovat. Pokračujeme dál, sestupujeme do nížin a občas skáčíme jako kamzíci. Pod námi slyšíme hluboké zvuky, ale společně se dohodujeme, že to snad nebudou medvědi, ale jeleni v říji! No to bychom také nechtěli je potkat! Ten sestup je snad horší než výšlap do kopců! Bolí nás nohy a začínají se ozývat puchýře. S Káňou si říkáme, že kdybychom měly psát seznam co nám je, určitě by byl kratší ten, co nás nebolí! Ale statečně jdeme dál! Došli jsme na rozcestník, tady se nasvačíme a pak rozdělíme. Petr se Zdenkem půjdou na vlak, dojedou pro auto a přijedou pro nás do určené stanice. My holky a Nuny zase jdeme na prohlídku vesničky Vlkolínece a pak na vlak do Rožumberka a všichni se sejdem ve Vrútkách.

No to má Nuny radost, tolik ženskéjch! Radši by šel s chlapama!

Couráme se tedy dál a vcházíme do vesničky. Je to něco podobného jako u nás na Veselém kopci, akorát tady v těch baráčkách lidé stále bydlí. Kocháme se architekturou, fotíme, navštívily jsme také místní „galerii“ a sežrali místní specialitu „Zelňák“. Výborná pochoutka upečená z těsta a zelí, stála jenom 7,- SK. Koupily jsme i klukům a míříme zase dál, musíme stihnout ten vlak v 15,11 hod. Cestou jsme také konečně potkali pasoucí se stáda ovcí a ležícího baču v holínkách. Že mu v nich nebylo vedro, to nepochopím! Pořád míříme směrem dolů a já už necítím nohy, ten sestup je fakt horší, nebo by to bylo tím, že už se blíží cíl? Konečně přicházíme do městečka. To není ale ještě konec, protože teď zbývá ještě najít vlakové nádraží! Ptáme se místních romských obyvatel a společnými silami tam s těmi bágly dorážíme. Stíháme to akorát, máme 10 minut do odjezdu. Vedoucí Šárka zařídila lístky a my se na její pokyn hrneme do příslušného vlaku. Odhazujeme zavazadla a sláva vyjíždíme! Nastoupila s námi také banda stejných bláznů jako my, už jsme se s nima potkali na tom hotelu Králova Studňa. Tak si sdělujeme dojmy a jsme rádi, že sedíme. Cesta rychle uběhla, vystoupili jsme, kluci s autem tu ještě nejsou, tak na ně budeme čekat. Bágly na zádech a vyrážíme po místním náměstí, najít nějakou hospodu, kde bychom se posilnili a něco i popili. Světe div se, je sice neděle, ale na to, že je to poměrně větší a rušné město, tu není žádná hospoda, kde by se vařilo, pouze herny. Zapíchneme to tedy u nádraží a využíváme stánku rychlého občerstvení. Pojídáme hranolky, hamburgery a párky v rohlíku. Cestou jsme viděli také cukrárnu, tak necháváme Nunyho hlídat zavazadla a jdeme s holkama na něco sladkého! Vždyť si to zasloužíme! Měli tam vynikající dortíčky a špičky, tak jsme si pěkně pochutnaly. Koupily jsme něco i pro Nunyho, za to že nás dobře hlídal a také klukům, až pro nás přijedou. Chvilí ještě sedíme a pak už dorazili chlapi, převlíkáme se, přezouváme do sandálů, balíme a míříme domů. Je něco kolem 18,00 hod, dohodli jsme se, že se najíme něčeho teplého až za českými hranicemi, tak jedeme.

Na přechodu opět klid, celníci nám jenom pokynuli. Tak a jsme zase na naší orné rodné půdě, teď jenom sehnat dobrou hospůdku a naplnit si pupky! Stavíme v restaurantu „Na Zavasilce“, poradila nám to Šárka se Zdendou, že prý tam dobře vaří! Taky že jo! To to fičí... svíčková, jatýrka a vrabčáček s knedlíčky, s rýží... To je jiný frkot, než na tom Slovensku! Tak jsme se nažrali, ani dýchat nemůžeme. Trochu nás pobolívají nožky, tak ta naše chůze je opravdu zajímavá, ale žijeme!

Po vydatné večeři se opět naskládáme do auta, někteří zaujímají pozici mrtvého brouka, někteří házejících hlav (poslouchají MP3) a pak jsou takové výjimky, které musí řídit! Chudák Petr, má toho asi taky dost a ten jediný si odpočinout právě teď nemůže. My na něj spoléháme, že nás domů pěkně a bezpečně doveze. Vyjíždíme kolem 21,00 hod a ve Slatiňanech jsme už kolem 23,00 hod! To byla jízda, to to frčelo, bezva! Vystupují Jandítka, loučíme se! V Chrudimi jsme také rychle, vystupují Nuníkovci, loučíme se! Další taxi služba pokračuje do Heřmanova Městce a Pardubic, no a potom konečně i řidič může zpět do Chrudimě domů!!!!

6

Tak už jsme konečně doma! Mám to za sebou! Zjišťuji ztráty, no nějaké jsou: bolavá záda, namožené nožky a pár pěkných puchýřů! Ale zase ten zážitek být při tom, krásná příroda, panoramata, spaní v salaši, pátek plný přírodních katastrof, koliba, Oktober-fest, bezva parta.....
– to vše vynahradí!!!

Jenom tiše doufám, že příště, až tam pojedeme, se snad už dočkám i těch termálů..... no kdoví???

Tak Slovensko dovi.....

Nunynka

Rekapitulace:
(Podle propočetů Nunyho)

Celkem jsme tento přechod Velké Fatry ušli asi za 19 hodin

1. den – 15 km
2. den – 18 km
3. den – 14 km

Přibližně jsme asi zdolali 50 km různého převýšení za 3 dny! To je dobrý ne?